

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΑΪΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 281

16 Ἰουλίου 2010

Ἡ ἐνοχή τῆς γενιᾶς μου

ναπάντεχα βρέθηκα συνομιλητής μέ ἓνα ἐπαναστατημένο ἔφηβο τῆς ἐποχῆς μου. Γιά νά εἶμαι ἀκριβέστερος καί σαφέστερος, βρέθηκα στό ἐδώλιο τοῦ κατηγορούμενου. Ἐκπρόσωπος ἐγώ τῆς γενιᾶς, πού κατηφορίζει στήν ἀνημποριά καί στή σκοτεινιά τῆς μεγάλης νύχτας, ἀντιμετωπίστηκα, σά νά ἤμουν φορτωμένος μέ τά πολλά καί ἀδικαίωτα ἐγκλήματα τοῦ αἵωνα, πού ἔκλεισε καί τίς ἀσκήκτες ἐνοχές τῶν διαφθαρμένων παραγόντων τοῦ αἵωνα, πού ἀνάτειλε. Μοῦ ζητήθηκε λόγος, ὅχι μόνο γιά τίς δικές μου λαθεμένες ἐπιλογές, πού εἶναι ἐπενδύσεις τῶν προσωπικῶν, ὑπαρξιακῶν μου λοξοδρομήσεων, ἀλλά καί γιά τό ἀπεριόριστο φάσμα τῶν φάλτσων ἐπιλογῶν, πού κυριάρχησαν καί ἐξακολουθοῦν νά κυριαρχοῦν στήν παγκόσμια ἀρένα καί, ἀντί γιά πνευματική καλλιέργεια καί πολιτιστική ἀναβάθμιση, διαμορφώνουν τίς κοινότητες τῆς φονικῆς ἀντιπαλότητας καί τῆς πνικτικῆς διαφθοράς.

Τό βλέμμα του, σκοτεινό. Οἱ χειρονομίες του, ἐκφραστικές ἀλύγιστου πείσματος. Ὁ λόγος του, ἄλλοτε μανιακός καί ἄλλοτε πνιγμένος στό κύμα τῆς ἀπόγνωσης. Χωρίς νά ἀνοίξει τήν καρδιά του σέ μιά-ἔστω πνιγμένη-ιστόρηση τῶν προσωπικῶν του περιπετειῶν, πυροβολοῦσε ἀσταμάτητα,

δῶθε καί κεῖθε. Σά νά ἤθελε νά ἐκδικηθεῖ ἢ καί νά ἐξοντώσει ὅλους ἐκείνους, πού μεταποίησαν τίς ἐκπολιτισμένες κοινωνίες μας σέ ζούγκλα, τίς ἀνθρώπινες σχέσεις σέ ἀκαταλόγιστη ἀνθρωποφαγία, τίς καλοστολισμένες πολιτεῖες μας, μέ τά πανύψηλα χτίσματα καί τίς ἀσυναγώνιστες ἀνέσεις τους, σέ καταφύγια ἀφόρητης μοναξιάς.

Εμείνα νά τόν ἀκούω, δίχως νά βρίσκω πρόσβαση στόν ἐπαναστατημένο λογισμό του καί μήνυμα ἀνακούφισης στήν πληγωμένη καρδιά του. Τόν ἄφησα, γιά ὥρα πολλή, νά μιλάει, νά χτυπιέται καί νά ὠρύεται, νά ἀπειλεῖ τοὺς πάντες καί τά πάντα, νά δικαιώνει τοὺς τρομοκράτες, πού ἐκδικοῦνται τήν καλοβολεμένη μειονότητα καί κάνουν αἰσθητές τίς ἀγωνίες καί τοὺς προβληματισμούς καί τίς πίκρες τῶν νέων ἀνθρώπων, πού σαπίζουν καί πεθαίνουν στά πεζοδρόμια τῆς περιφρόνησης καί τῆς μοναξιάς καί τῆς ἀνεργίας καί τῶν καταστροφικῶν οὐσιῶν, πού καταρρακώνουν καί τό κορμί καί τή συνείδηση.

Οταν τόν εἶδα νά βάζει μιά παύση στόν ἀναβρασμό τῆς ψυχῆς του, ἐπιχείρησα νά τοῦ ἀναπλάσω, μέ λιτό, διστακτικό λόγο, τήν ἀξία τῆς ὑπαρξης καί νά τοῦ πῶ, πῶς μέσα σ' αὐτό τό ἀφρισμένο πέλαγος τῶν χρεωκοπημένων συστημάτων, τῶν ἀκυβέρνητων παθῶν καί τῆς παρορμητικῆς ἐξαθλίωσης, ταξιδεύουν, παράλληλα καί ἀνταγωνιστικά, κάποια πλεούμενα, πού προσανατολίζονται σέ ἄλλον ὀρίζοντα καί ἐπιμένουν νά διατηροῦν στήν καρδιά τους, ἄλλα ὄνειρα καί ἄλλες ἐμπειρίες. Τοὺς θλίβει καί τοὺς ἀνησυχεῖ καί τοὺς καταπιέζει τό ὀλοσκοτεινό κλίμα καί ἡ ἐπικίνδυνη φουσκοθαλασσιά. Ἀλλά, προσπαθοῦν νά κρατοῦν, σταθερά, στήν ψυχὴ τους τήν ἐλπίδα, «ἦν ὡς ἄγκυραν ἔχομεν τῆς ψυχῆς ἀσφαλῆ τε καί βεβαίαν καί εἰσερχομένην εἰς τό ἐσώτερον τοῦ καταπετάσματος, ὅπου πρόδρομος ὑπὲρ ἡμῶν εἰσῆλθεν Ἰησοῦς» (Ἐβρ. στ' 19).

Οσνομιλητής μου, δέν κατάλαβε τίποτα ἀπό τήν τελευταία μου πρόταση. Καί τό ἔδειξε. Μέ κύτταξε περίεργα. Καί σιώπησε. Τότε θεώρησα χρέος μου, νά τοῦ ἐξηγήσω μέ σαφήνεια τήν ἀνεκτίμητη ἐκκλησιαστικὴ ἐμπειρία. Τήν κοινωνία τῆς ἀδελφосύνης καί τῆς ἀγάπης, πού βιώνουν, ὅσοι ἐλεύθερα καί ὁλόψυχα ἐντάσσονται στήν Ἱερή παρεμβολή τῆς Ἐκκλησίας Ἰησοῦ Χριστοῦ καί συνοδοιποροῦν, μέ ἀλληλοκατανόηση καί ἀλληλοβοήθεια, στή χαρά καί στόν πόνο.

Γιὰ κάμποση ὥρα μέ παρακολουθοῦσε μέ πυκνή ἐναλλαγή τῶν σκιρτημάτων τῆς ἐκφρασῆς του. Κάποτε ἔδειχνε νά τόν ἐνδιαφέρει ἡ κατάθεση τῆς δικῆς μου ἐμπειρίας. Καί κάποτε μέ κάρφωνε μέ μιά γκριμάτσα ἀμφι-

οσθήτησης ἢ πλέριας ἀπόρριψης. Δίχως νά μοῦ ἀραδιάσει τή διαλεκτική καί τά ἐπιχειρήματα τῆς ἐποχῆς του καί τῆς γενιᾶς του, ἄφηνε νά προβληθεῖ στό προσωπό του τό ἀρνητικό φόντο τῆς ψυχῆς του. Ὡστόσο, ὅταν προχώρησα στήν ἐκδίπλωση τῆς δικῆς μου ἐμπειρίας, ὅταν προσπάθησα νά τοῦ ἀναλύσω, ὅτι ἡ Εὐχαριστιακή μας Σύναξη, ἡ Θεία Λειτουργία μας καί ἡ μετοχή μας στό Κοινό Ποτήριο τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Σταυρωμένου καί Ἀναστημένου Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, δέν ἄντεξε τή σιωπηλή παρακολούθηση τῶν στοχασμῶν μου καί τῶν ἐμπειριῶν μου. Πετάχτηκε, σά νά ἐκτοξεύτηκε ἀπό ἐφαλτήριο δρομέα καί-κυριολεκτικά-μοῦ ἐπιτέθηκε. Μονομιᾶς ἔγινα ἐγώ ὁ ἀντίπαλός του. Καί, μαζί μου, ὅλοι ἐμεῖς οἱ σύγχρονοι, πού συναποτελοῦμε τό Σῶμα τῆς σημερινῆς Ἐκκλησίας.

Σά νά εἶχε ἀρχειοθετήσει μεθοδικά στό μυαλό του ὅλη τήν καταγιριστική, ἀντιεκκλησιαστική, δημοσιογραφική ἢ ἠλεκτρονική ἐνημέρωση, ἔπιασε νά μοῦ ἀραδιάζει τίς ἀσυνέπειες καί τίς ἀπρέπειες τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας διοίκησης, τά δεσποτικά σκάνδαλα, πού καταλερώνουν τήν ἐπικαιρότητα, τήν ἐσωστρέφεια καί τόν ἐγωκεντρισμό τῶν ἐπίσημων καί τῶν ἀνεπίσημων, τῶν ποιμένων καί τῶν ποιμενόμενων, πού ἀντί νά συνθέτουν καί νά ἀναδεικνύουν τήν κοινωνία τῆς ἀδελφοσύνης καί τῆς ἀγάπης, μαρτυροῦν καί προσυπογράφουν τήν πλήρη ταύτιση μέ τή σύγχρονη, ἐκκοσμηκευμένη καί ἀλλοτριωμένη ἀνθρώπινη μάζα, τήν προσχώρηση στά ὁράματα καί στά ἀγωνιστικά συνθήματα τοῦ «κόσμου τούτου» καί (τρομερό αὐτό) στήν προδοσία τοῦ μεγάλου ἱστορικοῦ θησαυρίσματος, τῆς ἀποκάλυψης καί, ταυτόχρονα, ἐντολῆς τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, «ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες ὅτι ἐμοί μαθηταί ἐστε, ἐάν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις» (Ἰωάν. ιγ' 35).

Τόν ἄκουσα καί φημύθηκα. Ἡ παθιασμένη ἀντίδρασή του ἦταν στέρεη καί δικαιολογημένη ἀπόρριψη τῆς προκλητικῆς αὐθυπόταξής μας στά ὁράματα καί στά ἀνοίγματα τῆς ἀνερμάτιστης ἐποχῆς μας. Ἡ διαλεκτική του ἄγγιζε τίς πληγές τῆς ἐποχῆς καί στιγμάτιζε τίς πολλαπλές ἐνοχές μας. Ὅλοι ἐμεῖς, πού σπκώνουμε τό χέρι καί σηματοδοτοῦμε τήν ὁμολογία τοῦ σταυροῦ, ὅλοι πού συχνάζουμε στήν Ἱερή Σύναξη τῆς Θείας Εὐχαριστίας καί ὁλόψυχα ἀποδεχόμεστε τό πρόσταγμα «ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους ἵνα ἐν ὁμονοίᾳ ὁμολογήσωμεν Πατέρα, Υἱόν καί Ἅγιον Πνεῦμα, Τριάδα ὁμοούσιον καί ἀχώριστον», ἔχουμε προδώσει τίς ὑποσχέσεις μας καί τοὺς ὅρκους μας καί ἔχουμε προσχωρήσει στήν πλαδαρότητα τῆς εὐμάρειας καί στό πολικό ψῦχος τοῦ ἀτομισμού. Δέν φλογίζει τίς καρδιές μας ἡ ἀγάπη. Καί δέν ἐγγράφει ἡρώϊκές σελίδες ἡ ἐνεργοποίηση τοῦ πνεύματος τῆς σταυρικῆς θυσίας.

Δύση δίχως μεσουράνημα

Ὁ ἄρθρο αὐτό γράφεται μέ πόνο γιά τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, πού βρίσκεται σέ κρίσιμη φάση καί ὁ σημερινός προκαθήμενο Ἱερώνυμος, πρίν δοκιμάσει νά χαρεῖ τήν ἄνοιξη, πρίν μοχθήσει νά ἀξιοποιήσει, δημιουργικά, τό πλούσιο φῶς καί τόν διάφανο ὀρίζοντα, πρίν ξανοιχτεῖ, μέ ὄραμα καί πίστη, στό ἄθλημα τῆς ποιμαντορίας καί πρίν ιδρώσει στήν καλλιέργεια τοῦ Ἀμπελώνα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, πέρασε στήν καταθλιπτική σκοτεινιά τῆς δύσης καί βρέθηκε νά βηματίζει, σκυθρωπός, καταφοβισμένος καί καταφρονεμένος, δίχως ἐλ-

πίδα ἀνάκαμψης, στήν κατηφοριά τῆς ἀπόγνωσης.

Οἱ ἀδελφοί συνιεράρχες-ὅσοι τόν ἔστησαν στό θρόνο, μέ τήν ψηφο τους καί ὅσοι τόν ἔσπρωξαν στά γλιστερά γυρίσματα-ἔχουν στηλώσει τό βλέμμα στήν ἐπόμενη μέρα καί προγραμματίζουν, ἐπίμονα καί μεθοδικά, τή διαδοχή. Κανένας τους δέν πιστεύει, πῶς ἡ ἀρχιεπισκοπική διαδρομή τοῦ κ. Ἱερώνυμου ἔχει βάθος προοπτικῆς. Καί κανένας δέν παραχωρεῖ χρόνο καί δύναμη, γιά νά συντηρήσει τό χάος.

Τό σύντομο περιδιάβασμα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἱερώνυμου στίς ἡγετικές ἐκκλησιαστικές ἐπάξεις

Ὅλες οἱ συμπεριφορές μας, ἀνάδελφες καί ἀπωθητικές, δέν ἐμπνέουν, δέ συγκινοῦν, δέ φωτίζουν τόν ὀρίζοντα τοῦ Γολγοθᾶ, δέ μεταποιοῦν τήν ὀργισμένη ἀνθρώπινη μάζα σέ «Ἐκκλησία» Ἰησοῦ Χριστοῦ, σέ οἰκογένεια ἀγάπης καί περικύρησης. Ἄν προσμετρήσουμε καί συνειδητοποιήσουμε τίς ἐκτροπές μας καί τίς ἐνοχές μας, ἄν κλάψουμε γιά τήν πνευματική ἀλλοτρίωσή μας καί γιά τήν προδοσία τῶν θησαυρῶν, πού κληρονομήσαμε, ἄν ἀποφασίσουμε τή μεγάλη στροφή τῆς μετάνοιας καί τήν ἀνασύνταξη τῶν πνευματικῶν μας δυνάμεων, τότε θά νομιμοποιηθοῦμε καί θά μπορέσουμε νά ἀπλώσουμε χέρι στούς ἀδελφούς μας καί νά τοὺς καλέσουμε στήν κοινωνία τῆς ἀγάπης, τῆς ἀδελφικῆς συνεργασίας, τῆς ἐγκάρδιας συναντίληψης καί τῆς κοινῆς διατύπωσης τῆς προσευχῆς: «Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς...».

ὑπῆρξε ἀπογοητευτικά ἄτολμο, σκιερὸ καί-κατὰ διαστήματα-τραγικά σκοτεινὸ. Ἀπόθεση ὄγκου κοσμικῆς σκουριᾶς στὸν Ἱερό χωρὸ τῆς Ἀγιοπνευματικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐμπειρίας. Εἰσπήδηση ἀπειρίας καὶ ἀνικανότητος στό θάλαμο τῆς ὑπεύθυνης πλοήγησης τοῦ Σκάφους τῆς Ἐκκλησίας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἄκομψη αὐτομειωτικὴ προβολὴ στὴν ἀρένα τῆς σύγχρονης, ἐξημμένης, ἰδεολογικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀντιπαλότητος. Παρατήρηση, ἐκ τοῦ μακρόθεν, τῶν ἐφαλητριῶν ἐκκίνησης τοῦ ὑπαρξιακοῦ ἀθλήματος τῆς διάδοξης γενιᾶς. Περιοδεία, τυποποιημένης σχεδίασης, στά περιφρονημένα καταλύματα τοῦ ἐξουθενωτικοῦ πόνου καὶ τῆς ψυχοφθόρου ἀγωνίας.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος, ἐπὶ τριάντα περίπου μῆνες, δέν ἔγραψε ἔστω καὶ μιά μόνη σελίδα γνήσιου ποιμαντικοῦ μόχθου. Διακινεῖται στὸν ἐκκλησιαστικὸ χωρὸ, ὡς ἓνα παγωμένο μοντέλο ἐξουσιαστικῆς ἔπαρσης καὶ ἀρχιεπισκοπικῆς χλιδῆς καὶ ὅχι ὡς πεπειραμένος καὶ ἔμπιστος διάκονος τοῦ ἔμπονου, ποιμαντικοῦ χαρίσματος.

Πρὶν ἀπὸ τὴν ἀνάρρησή του στὸν ἐπίζηλο θρόνο, ἄφηνε-αὐθόρμητα ἢ προσχηματικά-νά χαραχτεῖ στά δελτία τῆς ἐπικαιρότητας καί, παράλληλα, στίς καρδιές καὶ στά βλέμματα τοῦ πληγωμένου «πληρώματος» μιά ἀκτίνα ἐλπίδας. Ἕνα

ἄχνό ὄραμα πιθανῆς ἀνάκαμψης τῆς ἐκπεσμένης ἐκκλησιαστικῆς φρουρᾶς. Ἕνα σκίρτημα λαχτάρας, γιὰ ἀναβάπτιση τοῦ «σήμερα» στὴν κρυστάλλινη, ἀγιαστικὴ κολυμπήθρα τῶν Ἀποστολικῶν καὶ τῶν Πατερικῶν ἐμπειρῶν. Μιά προσδοκία, ὅτι μέ τὴν ἀλλαγὴ τῆς φρουρᾶς στὴ Συνοδική προεδρεία, θά λειτουργήσει ὁ θεσμοθετημένος καὶ πολυδιαφημισμένος ποιμαντικὸς μόχθος, ὅχι ὡς τελετουργικὸ σόου, ἀλλ' ὡς ἐκπόρευση καὶ διάχυση στίς ἀνάδελφες κοινωνίες μας τῆς ζεστασιᾶς, πού ἐκπέμπει ἡ σταυρικὴ καὶ θυσιαστικὴ ἀγάπη καὶ ὡς-κατὰ πάντα πιστὴ-ἀναστήλωση τοῦ «ὑπερώου» τῆς Εὐχαριστιακῆς Κοινωνίας.

Αὐτές ἦταν οἱ ἐλπίδες τοῦ πιστοῦ λαοῦ. Ἔσβησαν, ὅμως, μόλις τό νέο ἀστέρι τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας ἔπιασε νά ἀνασκαλεύει τὰ χαρτιά του καὶ τὰ προγράμματα του. Ἀπρόσμενα, στὸν ὀρίζοντα ξαναγύρισε καὶ θρονιάστηκε ἡ σκοτεινιά. Ὁ ζόφος καὶ ὁ τρόμος. Ἡ ὑποπτη ἀπραξία τοῦ νέου σχήματος ἡγεσίας. Καὶ ἡ ἀπελπισία τῆς εὐρύτατης μάζας τοῦ λαοῦ, πού ἐνοιωθε τίς ἀχνές ἀκτίνες νά χάνονται.

Ὁ Ἱερώνυμος, ὡς νέος Ἀρχιεπίσκοπος, ἀντὶ γιὰ ἀντίδωρο θείας Ἀγάπης καὶ ἀναγεννητικῆς εὐλογίας, μοίρασε τό πικρὸ ψωμί τῆς ἀπογοήτευσης. Καὶ γλίστρησαν οἱ

υπάρξεις μας στην άγκαλιά της μελαγχολίας.

Συμμαζεύοντας την πικρία και τά παράπονα των φίλων και άγνωστών μου, θά έπιχειρήσω μία φωτογράφιση και μία άνάλυση του φάσματος της παρακμής.

1. Ο Άρχιεπίσκοπος Ίερώνυμος-άποδεικνύεται περίτρανα-δέν είχε την άπαραίτητη ύποδομή και τό θάρρος νά καταθέσει στην προεδρική, Συνοδική Τράπεζα, τά διαπιστευτήρια ενός άψογου έπισκοπικού ήθους. Τό «ναί, ναί» και τό «οϋ, οϋ», πού άποτελεϊ θεμελιακή έντολή του Κυρίου μας, δέν ήταν και δέν είναι ο φωτεινός οδηγός του. Και τό άνυστερόβουλο της προσφοράς, πού είναι τό προσωπικό βίωμα και τό «άφθιτο» υπόδειγμα των άγίων Πατέρων μας, δέν αναδύθηκε και δέν αναδύεται, ως χαρισματικό άρωμα, κατά την περιφορά του άρχιεπισκοπικού είδώλου. Την έλικοειδή κούρσα του προς τό «θρόνο» της άνώτατης έκκλησιαστικής υπευθυνότητας, δέν τή συνόδευσε ή διαφάνεια του ήθους και ή αντίστοιχη «έξωθεν καλή μαρτυρία», πού θεσπίζεται, άπό τους Ίερούς Κανόνες της Έκκλησίας μας, ως ή κατ' έξοχή αναγκαία προ-ύπόθεση, γιά την άπόκτηση του ιερατικού και-πολύ περισσότερο-του άρχιερατικού χαρίσματος.

Μόνη ή έκτεταμένη δημόσια καταγγελία σειράς έκτροπών του, πού τή συνέταξε και τή δημοσιοποίησε, κατά τή δεκαετία του '90, ο στενός του φίλος και παλιός συνεργάτης του, ο Μητροπολίτης Καλαβρύτων και Αίγιαλείας Άμβρόσιος και πού δέν τόλμησε νά τήν άντιμετωπίσει και νά τή διαψεύσει ο Ίερώνυμος, διαζωγραφεί τό πλαίσιο της άνεπάρκειας του σημερινού μας Άρχιεπισκόπου και της άδυναμίας του νά έμφανίσει στο έκκλησιαστικό πλήρωμα τίς έγγυήσεις εκείνες, πού μπορούν νά τον αναδείξουν ζωντανή είκόνα της Πατερικής καθάρτητας και έντιμότητας.

Άλλά δέν είναι μόνο ή, πρό σημαντικού χρόνου, ζοφερή είκόνα του άλλοιωμένου Ίερωνυμικού ήθους, πού διακινείται στή δημοσιότητα και πληγώνει ή έρεθίζει τίς συνειδήσεις. Οί 30 μήνες της άρχιεπισκοπικής παρέλασης είναι κατάστατικοι άπό φάσεις και άπό περιστατικά, πού έπαληθεύουν την-μετά παρρησίας-μαρτυρία του Αίγιαλείας Άμβροσίου και τούς ψιθύρους, πού διανθίζουν τίς δημοσιογραφικές αναφορές και τίς φιλικές άνταλλαγές πληροφοριών, γιά τό πρόσωπο και γιά τή βιωτή του Ίερώνυμου.

Και μόνο ή τραγική γκάφα του, ο χειρισμός της ύπόθεσης του Παντελεήμονα Μπεζενίτη, τον αφήνει έκθετο. Κατά τίς πρώτες Συνεδριά-

σεις τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου ἔθεσε τό θέμα πρὸς συζήτηση. Καί προώθησε στὰ Μέσα τῆς Ἐνημέρωσης τὴν ἀνακοίνωση, ὅτι ἡ περίπτωση αὐτὴ ἀντιμετωπίζεται ἀπὸ τὴ σχετικὴ διάταξη τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πού ἀναφέρεται στὴ συγκρότηση καί στὴ λειτουργία τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων. Καί, μετὰ τὴν ἀνακοίνωση αὐτή, καταχώνιασε τό φάκελλο Μπεζενίτη στό συρτάρι του καί ἄφησε τὰ γεγονότα, τὰ Ποινικὰ Δικαστήρια, τοὺς παράγοντες τῆς δημοσιογραφίας καί τό κουτσομπολιό τῆς γειτονιάς νὰ ὀργιάζουν καί νὰ πετοῦν λάσπη καί ρόζ μομφές στὴ Συνοδικὴ τράπεζα καί στοὺς παρακαθήμενους Ἱεράρχες.

Ἡ ποινικὴ διαδικασία προχώρησε. Ὁ κατηγορούμενος Μπεζενίτης φυλακίστηκε στὸν Κορυδαλλό. Καί ὁ Ἱερώνυμος, ὁ στενὸς φίλος τοῦ φυλακισμένου, κρυβόταν στή σκιά καί στὴν ἀφωνία.

Θά ρωτήσετε, γιατί δέ μίλησε; Γιατί δέν ἐνημέρωσε τό ἀνήσυχο πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας; Γιατί δέν προώθησε τίς διαδικασίες τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου, ὥστε νὰ συντελέσει, πρώτη ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, τὴν κάθαρση καί νὰ ἀπευθυνθεῖ, ἔπειτα, μέ καθαρὸ μέτωπο, στό λαό καί νὰ σβήσει τό πύρινο κύμα τῆς συνείδησής του;

Γιὰ μιά τέτοια, πυροσβεστικὴ

πρωτοβουλία, ὁ Ἱερώνυμος δέ διέθετε μήτε τό θάρρος, μήτε τό ἥθος. Ὁ Παντελεήμων Μπεζενίτης ἦταν παλιὸς του φίλος καί συνεργὸς σέ πολλές ἐκκλησιαστικὲς διαβουλεύσεις. Ὅταν ἐκστράτευσε, γιὰ νὰ καταλάβει τὴ μητροπολιτικὴ καθέδρα τῆς Ἀττικῆς, ὁ σημερινὸς Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ συμπαραστάθηκε δυναμικά καί ἔκανε ἀγώνα, γιὰ νὰ τοῦ ἐξασφαλίσει ψήφους. Πῶς, τώρα, νὰ τὸν σπρώξει στό ἐδώλιο τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου καί πῶς νὰ μεθοδεύσει τὴν καθαίρεσή του;

Καί, στὴν περίπτωση αὐτὴ, δέ λειτούργησε μόνο ἡ συναδελφικὴ εὐαισθησία. Ὁ βαρύτερος καί καθοριστικὸς μοχλὸς ἦταν ὁ φόβος. Ὁ ἔγκλειστος τοῦ Κορυδαλλοῦ ὠρυόταν καί ἀπειλοῦσε τοὺς πάντες, ὅτι ἂν τὸν καταδικάσουν, θά ἀνοίξει τό στόμα του καί θά συμπαρασύρει πολλοὺς στὰ τάρταρα τῆς κόλασης. Ἄν, μετὰ τὴν ὀλοκλήρωση τῆς ἐκκλησιαστικῆς δίκης, ὁ ἄλλοτε φίλος μετεξελισσόταν σέ ἐχθρό-ἐκδικητὴ καί ἄνοιγε τό στόμα του, πού θά ἔβρισκε καταφύγιο ὁ κοινωνικά καί ἐπικοινωνιακά ἀναβαθμισμένος Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος καί πῶς θά προστατευόταν ἀπὸ τό διασυρμό καί τὸν ἐξευτελισμό;

Τὰ τυπώματα τῆς φοβισμένης συνείδησης, πού δέν εἶναι μόνο συμπτώματα τῆς καταιγιστικῆς ἐκφορᾶς τῶν ἀπειλῶν Μπεζενίτη, ἄλ-

λά επιβαρύνονται καί μέ τίς πυκνές έγγραφές μιᾶς λαθεμένης καθημερινότητας, τά διακρίνει ὁ καθένας, τόσο στίς δημόσιες ἐμφανίσεις τοῦ προκαθημένου Ἱερώνυμου, ὅσο καί στόν τρόπο διαχείρισης, ἐκ μέρους του, τῶν ποικίλων προβλημάτων καί, εἰδικώτερα, τῶν βαρύτατων καί σκανδαλιστικῶν ἐκτροπῶν τῆς ἐκτροχιασμένης πτέρυγας τοῦ Ἀρχιερατικοῦ καί τοῦ Ἱερατικοῦ Σώματος. Ὅλα δείχνουν, ὅτι ἀρχή καί δόγμα τοῦ «Πρώτου» τῆς ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας εἶναι τό «μή θίγεις τά κακῶς κείμενα» καί τό «μή σκαλίζεις κεραμίδια, πού δέν τρέχουν». Ὁ ὑπεύθυνος, γιά τήν ἀνάσχεση τοῦ ρεύματος τῆς διαφθορᾶς καί «κεκλημένος» νά χαράσσει βηματισμό ἡθους καί ἀξιοπρέπειας γιά ὁλόκληρη τήν ἡγετική φάλαγγα, βρίσκεται ἀποτραβηγμένος στήν ἔνοχη σιωπή καί στήν ὑπόγεια σύμπραξη μέ τίς σκοτεινές φατρίες.

2. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος, φοβισμένος καί συνεσταλμένος, δέν τολμάει νά ἀνοιχτεῖ σέ ζωντανή ποιμαντική ἐπικοινωνία καί σέ χαρισματικό διάλογο μέ τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας.

«Πατέρας» (ἄν εἶναι πατέρας) καί «ποιμένας», (ἄν εἶναι ποιμένας), νομιμοποιεῖται καί ὑποχρεοῦται νά ἀποκαθάρει τό σύγχρονο στυγνό καί αἱματοπότιστο προβληματι-

σμό, μέσα στή δεξαμενή τῶν κρυστάλλινων Εὐαγγελικῶν διδαγμάτων καί νά ἐμφανίσει στίς διαβαθμισμένες, κουρασμένες γενιές τῆς ἐκτροχιασμένης ἐποχῆς μας, τήν ἄλλη πρόταση. Τήν αἰώνια ἀλήθεια, πού καταξιώνει τήν ὑπαρξη. Τό ἄλλο ὄραμα, πού φωτίζει καί ἐμπλουτίζει τό μονοπάτι τῆς ζωῆς. Τό ἄλλο πλήρωμα τῆς χαρᾶς, πού διατηρεῖται ἀμείωτο, σ' ὅλο τό διάβα τῆς βιοπάλης καί ἐκβάλλει στήν αἰωνιότητα.

Εἶδατε ποτέ τόν Ἀρχιεπίσκοπο Ἱερώνυμο νά ἐμφανίζεται στά Μέσα τῆς Ἐνημέρωσης, ὄχι ὡς βουβός κομπάρσος τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας, ἀλλ' ὡς χαρισματικός μπροστάρης τῆς κοινωνίας τῶν ἀγίων καί ὡς «ἐντεταλμένος» θεραπευτής τῶν ψυχικῶν τραυμάτων: Καί τόν ἀκούσατε ποτέ, μέ γνώση ἠλεγμένη καί φιλτραρισμένη τῆς σύγχρονης κοινωνικῆς πραγματικότητας καί μέ κριτήρια στερεωμένα στή διδαχή τοῦ Κυρίου μας καί στίς ἐμπειρίες τῶν ἀγίων μας, νά μιλάει μέ αὐτοπεποίθηση καί μέ παρρησία, δίνοντας κουράγιο, φῶς καί ἐλπίδα στό ποίμνιό του καί σέ κάθε ὑπαρξη, πού θά προσεγγίσει τό ράσο του;

Ξένο καί ἀπρόσφορο, γιά τόν Ἀρχιεπίσκοπο Ἱερώνυμο, τό ἄθλημα τῆς ἀνοιχτῆς διδαχῆς. Σβησμένο ἀπό τήν ἀτζέντα του τό χρέος τῆς ὑπεύθυνης ἐνημέρωσης καί τῆς διαφώτισης τοῦ λαοῦ, γιά τίς στοχο-

ποιημένες ένορμήσεις τής σύγχρονης ύλοκρατίας καί σαρκολατρείας, «αίτινες βυθίζουν τούς ανθρώπους εἰς ὄλεθρον καί ἀπώλειαν» (Α΄ Τιμοθ. στ΄ 9). Ἀνύπαρκτη ἡ παρουσία του καί ἡ παρρησία του, ὡς πατέρα καί ὡς ποιμένα, στούς πομπούς τής πληροφόρησης καί τής διδασχῆς, πού-τοῦτο τόν καιρό-βρίσκονται στέρεα αἰχμαλωτισμένοι στά χέρια τής ἄθειας μαζοποίησης καί τής ἀσύδοτης ἐκμετάλλευσης.

Τίς λίγες, τίς ἐλάχιστες φορές, πού ὁ κ. Ἱερώνυμος μπαίνει στό στούντιο τής ἡλεκτρονικῆς ἐνημέρωσης (καί αὐτό γίνεται μόνο κατά τίς μεγάλες γιορτές), ὁ λόγος του εἶναι ξύλινος, ἐθιμοτυπικός, ἀνίκανος νά ἐμπνεύσει καί νά καθοδηγήσει τίς προβληματισμένες ἢ τίς πλανεμένες συνειδήσεις. «Ἔπεα πτερόεντα». Μηνύματα στεγνά, χιλιοειπωμένα. Στοχασμοί ἄλλης ἐποχῆς. Καί εὐχές «κατά συνθήκην». Δέν προσφέρουν γεύση πατρικῆς ἀγάπης. Καί δέν ἐγγυῶνται γιά τήν καθαρότητα τῶν προθέσεων καί γιά τήν ἀμεσότητα τῆς πνευματικῆς κοινωνίας.

3. Μέ θλίψη καί συνοχή, ἀναγκάζομαι νά ἐνημερώσω τούς ἀναγνώστες μου, πού περίμεναν, ἴσως καί ἐξακολουθοῦν νά περιμένουν ἀπό τόν Ἀρχιεπίσκοπο Ἱερώνυμο κατάθεση γνήσιας Θεολογι-

κῆς διδασχῆς, πιστή ἀναμετάδοση τοῦ φλογεροῦ, Πατερικοῦ μηνύματος, ὅτι ἔνα τέτοιο ἐνδεχόμενο εἶναι καί θά μείνει ἀνεκπλήρωτο ὄνειρο. Οἱ μέρες, πού κυλοῦν, θά προσυπογράφουν καί θά ἐπικυρώνουν, ὀλοένα καί ἐμφανέστερα, τή θεολογική πενία τοῦ Προκαθήμενου καί θά ἀναμεταδίδουν τή φλογερή, ἀνικανοποίητη δίψα τοῦ λαοῦ.

Ὁ Ἱερώνυμος δέν εἶναι νέος στήν ἡλικία, χτεσινός μελετητής τοῦ Θεολογικοῦ θησαυρίσματος ἢ προχτεσινός. Ἡ μακρά ἐκτύλιξη τοῦ βίου του τόν ἔχει φέρει στόν ἐσπερινό τῆς τελετουργίας τοῦ ἱεροῦ διακονήματός του. Στή φάση, πού ὁ καθένας μας δέν εἶναι σέ θέση νά πολλαπλασιάσει τό ἐπιστημονικό του ἀπόκτημα καί περιορίζεται μόνο στή σύνταξη τοῦ ἀπολογισμοῦ του.

Ἕνας τέτοιος ἀπολογισμός, πού εἶναι ἐμφανής καί τόν ἔχει ἀποδεχτεῖ καί ὁ ἴδιος σέ δημόσια συνέντευξή του, ἀποκαλύπτει, ὅτι οἱ Θεολογικές του ἐνασχολήσεις ὑπῆρξαν λιγοστές καί ἐπιφανειακές. Κατά τίς πολλές δεκαετίες τῆς ἱερατικῆς καί τῆς ἀρχιερατικῆς του διακονίας δέν ἔχει συγγράψει οὔτε ἕνα Θεολογικό ἔργο καί δέν ἔχει προσφέρει οὔτε μιά γραπτή διδασχή στήν πνευματική του οἰκογένεια. Κινεῖται στό δημόσιο βίο καί στήν ἄσκηση τῆς ποιμαντικῆς φροντίδας μέ δανεικά ἐφόδια καί μέ ἀναμάσημα

τῶν ἐννοικῶν, πού κυκλοφοροῦν «ἐν πλησμονῇ» στίς λαϊκές, θρησκευτικές συνάξεις.

Κατά τήν αὐτοβιογραφική του δήλωση, στήν ἴδια συνέντευξη, τό ἐνδιαφέρον του καί τό συγγραφικό του πάθος καθελώθηκαν στό χῶρο καί στά προβλήματα τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογίας. Τό μοναδικό βιβλίο, πού συνέγραψε καί τό ἐξέδωσε τό 1971, περιγράφει τά «Μεσαιωνικά μνημεῖα τῆς Εὐβοίας». Ὡστόσο, τό βιβλίο αὐτό, τό μοναδικό του πόνημα, παράλληλα στόν ἰσχνό ἔπαινο, συνάντησε σοβαρό ψόγο ἀπό τόν κατ' ἐξοχή ὑπεύθυνο παράγοντα τοῦ κλάδου καί ἀποδείχτηκε, πῶς δέν εἶναι πρωτότυπος καρπός ἐπιστημονικῆς ἔρευνας καί μελέτης, ἀλλά ἀντιγραφή καί κλεψιτυπία. Ὁ καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης ἐξέδωσε εἰδικό φυλλάδιο, στό ὁποῖο ἐμφανίζει αὐτούσια ἀποσπάσματα ἀπό τά δικά του συγγράμματα, πού τά ἀντέγραψε ὁ «καθ' ὑπόθεση» καί «κατά δική του δήλωση» ἀρχαιολόγος Ἱερώνυμος, χωρίς νά ἀναφέρει τίς πηγές, ἀπό τίς ὁποῖες τά ἀντέγραψε.

Ἡ ἔκδηλη αὐτή Θεολογική πενία, σέ ἄλλες ἐποχές θά μπορούσε νά ἀναρριχηθεῖ σέ ὑψίστα ἐκκλησιαστικά ἀξιώματα καί νά παρελάσει ἀπαρατήρητη καί ἀσχολίαστη. Στίς μέρες μας, ὅμως, ἡ ἀρχιερατική ἀξιοπρέπεια καί ἡ ἱκανό-

τητα μετριοῦνται καί ζυγίζονται ἀπό ἐχθρούς καί ἀπό φίλους καί ὁ χαμηλός γράδος βγαίνει, ἐνοχλητικός, στή δημοσιογραφική πιάτσα καί διασύρει τό φορέα τῶν διασῆμων τῆς ἐξουσίας.

4. Τό κύμα τῆς ἀπογοήτευσης διογκώνεται καί πνίγει καί τό τελευταῖο στοιχεῖο τῶν προσδοκιῶν καί τῆς ἐλπίδας, ὅταν φυλλομετρήσει κανεῖς τά δελτία «πεπραγμένων» τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου καί τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, πού κυκλοφοροῦν μετά ἀπό κάθε Συνεδρίαση. Ἀνοιγμα θεμάτων, ὅσο μπορεῖ νά γίνει σέ ἓνα ἐπαρχιακό καφενεῖο παλαιᾶς ἐποχῆς ἢ σέ μιᾶ συντροφιά ποικίλης σύνθεσης. Προβληματισμός μηδενικός. Ἐπεξεργασία ἀνύπαρκτη.

Διαβάζοντας τά δελτία θά πληροφορηθεῖτε, ὅτι οἱ Συνοδικοί ὑπέγραψαν τά πρακτικά τῆς προηγούμενης Συνεδρίας, ὅτι ἐνημερώθηκαν π.χ. ἀπό τό Μητροπολίτη Μηθύμνης, πῶς πέρασε κατά τήν ἐπίσκεψή του στήν Ἰμβρο, ὅπου συνόδεψε τόν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο, ὅτι ἀποδέχτηκαν τό αἶτημα τῶν δασικῶν, πού ἐξέφρασαν τήν ἐπιθυμία καί τό αἶτημα νά ἔχουν ὡς προστάτη τους τόν ἅγιο Κοσμά τόν Αἰτωλό. Καί θά συνάξετε ἀναρίθμητες, ἰσότιμης ὑπευθυνότητας, πληροφορίες. Τό καρκίνωμα Μπε-

ζενίτη θά τό συναντήσετε περιθωριακά καί ἄτολμα. Τόν υποβιβασμό τῆς ἑλληνικῆς οἰκογένειας σέ ἄτυπη, πρόσκαιρη συμβίωση θά τόν δεῖτε νά προσπερνάει ὡς στιγμιαῖο ἐνόχλημα. Τίς ἀτέλειωτες χιλιάδες τῶν ἐγκαταλελειμμένων καί ἀπροστατευτῶν παιδιῶν θά τίς συναντήσετε νά περιμένουν, δίχως ἐλπίδα, τήν ἀγάπη τῶν ποιμένων καί νά συναντοῦν τό «*ὑπάγετε ἐν εἰρήνῃ, θερμαίνεσθε καί χορτάζεσθε*» (Ἰακώβ. β' 16), χωρίς νά λαμβάνεται καμμία πρόνοια γιά τή σωματική καί τήν πνευματική τους ἀνάπτυξη καί τήν προστασία τους ἀπό τίς λοιμικές προπαγάνδες, πού δηλητηριάζουν τίς παιδικές τους ψυχές, πρίν προλάβουν νά ἀνθίσουν καί νά δώσουν καρπό.

Γιά νά μή μακρηγορήσω στό κεφάλαιο τῆς Συνοδικῆς καί ποιμαντικῆς ἀπραξίας, θά ὑπενθυμίσω στούς ἀναγνώστες μου μιά Ἱερωνυμική πρωτοβουλία, πού γεννήθηκε πρῶιμα καί πέθανε ἀμέσως μετά την ἐξαγγελία της.

Σέ ἔκτακτη Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας, πού συγκλήθηκε ἐπειγόντως τίς παραμονές τῶν Χριστογέννων, στίς 18 Δεκεμβρίου τοῦ περασμένου ἔτους, ὁ Πρόεδρος Ἱερώνυμος, ἐνημερώνοντας τούς Συνοδικούς Συνέδρους, ἰσχυρίστηκε ὅτι εἶναι ἐπιτακτική ἀνάγκη νά συγκροτηθοῦν εἰδικές Ἐπιτροπές Μελέτης τῶν μεγάλων καί ζωτικῶν προβλη-

μάτων, πού ἀπασχολοῦν σήμερα τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, οἱ ὁποῖες, σέ τομεῖς καί σέ περιπτώσεις, πού χρειάζεται συνεργασία καί συνεννόηση μέ παράγοντες τῆς Πολιτείας, θά συνεδριάσουν ἀπό κοινοῦ καί θά ἀναζητήσουν τίς προσφορώτερες λύσεις. Στή συνέχεια καί σέ ἀνταπόκριση, ἡ Ἱεραρχία ἀποφάσισε νά ἀναθέσει τή στελέχωση τῶν Ἐπιτροπῶν μελέτης στή Διάρκη Ἱερά Σύνοδο. Καί αὐτή ἡ διαδικασία πραγματοποιήθηκε πολὺ σύντομα, στήν ἀμέσως ἀκόλουθην Συνεδρία τῆς ΔΙΣ.

Ἀπό τότε κύλησαν ἑπτὰ μῆνες. Χρονικό διάστημα ὄχι μικρό. Διαβάσατε σέ κανένα Συνοδικό ἀνακοινωθέν ἢ ἀκούσατε, ἔστω καί περιθωριακά, ὅτι οἱ Ἐπιτροπές συνεδρίασαν καί ὁλοκλήρωσαν ἢ ἀπλῶς προώθησαν τή μελέτη τους καί τούς σχεδιασμούς τους; Ἐπειγόντως συγκρότησε ἡ Ἱεραρχία τίς Συνοδικές Ἐπιτροπές. Καί μέ ἐξαιρετῶς ἐπείγουσα διαδικασία ἔσπρωξε τούς φακέλλους στό ντουλάπι τῆς λήθης.

Ταλαίπωρε Ἱερώνυμε, αὐτή τήν ἱστορία γράφεις καί αὐτά τά ἀθλήματα ἐγγράφεις στό ἱστορικό σου ντοσιέ. Ἀπογειώνεσαι ἀπό τό «μηδέν» καί τερματίζεις στό «τίποτα».

5. Καθὼς ὁ Ἱερώνυμος βημα-

τίζει νωχελικά στό τελευταίο κομμάτι της άκαρπης διαδρομής του, οί δελφίνοι δραστηριοποιούνται όλοένα και δυναμικότερα και έτοιμάζονται για τή μάχη τής διαδοχής. Συγκροτούν τίσ ομάδες ύποστηρίξης. Μετρούν τίσ ψήφους τών θαυμαστών τους και ύποστηρικτών τους. Ξανοίγονται στά μέσα τής ένημέρωσης, για νά διαφημίσουν τό πορτραίτο τους και νά καλλιεργήσουν τήν προσδοκία τής άνατολής τής καινούργιας ήμέρας.

Γιά τούς δελφίνους, ό Ίερώ-
νυμος εΐναι τό καμένο χαρτί. Ή
ληξιπρόθεσμη συναλλαγματική. Ή
σπασμένη κιθάρα, πού δέ βγάζει
ήχο. Όσο βαλτώνει στήν άδράνεια,
αύτοί έκμεταλλεύονται τή σιωπή
του και τήν άπουσία του και αύτο-

προβάλλονται στήν έξέδρα τών
«έλπιδοφόρων». Καί όταν σκοντά-
φτει και πέφτει στίς γκάφες του,
του δίνουν μιά δεύτερη σκουντιά,
για νά έλευθερώσουν τό θρόνο.

Γιά τούς πιστούς, για τούς
πολλούς, πικραμένους και θλιμ-
μένους πιστούς, πού χρόνια τώρα
βιώνουν τή Συνοδική παρακμή και
τά σκάνδαλα τών ποιμένων τους,
παρηγοριά και άνοιγμα έλπίδας μέ-
νει ή προσευχή: «*Σώσον Κύριε τόν
λαόν σου και εύλόγησον τήν κληρο-
νομίαν σου. Τό πλήρωμα τής Έκκλη-
σίας Σου φύλαξον. Άγιάσον τούς ά-
γαπώντας τήν εύπρέπειαν του Οΐ-
κου Σου...*».

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Παπα-Γιάννη

Μέτρησε προσεκτικά νά δεΐς, πόσοι δε-
σποτάδες τρέμουν κυριολεκτικά τό μοναχό
Παντελεήμονα Μπεζενίτη. Θά βγάλεις
έντυπωσιακά συμπεράσματα.

Φιλικά

Παπα-Γιώργης

ΣΕ ΠΟΙΟΥΣ ΑΠΕΥΘΥΝΕΣΘΕ;

Όλοι ζούμε στις ημέρες μας το πρωτόγνωρο και παράδοξο γεγονός της σοβαρής οικονομικής κρίσης, σε παγκόσμια κλίμακα. Το πρόβλημα αυτό το ζούμε έντονότερα στο δικό μας τόν Έλλαδικό χώρο, με τις ιδιαίτερα σοβαρές επιπτώσεις του. Καί δέν θά ήταν υπερβολή, άν τονισθεῖ ὅτι ἡ πατρίδα μας διέρχεται μιὰ ἀπό τίς πλέον κρίσιμες φάσεις τῆς ἱστορίας της, με τίς ἄκρως ἀνησυχητικές ἐπεκτάσεις τοῦ φαινομένου καί σέ ἄλλες παραμέτρους τοῦ ἔθνικοῦ μας βίου πέραν τοῦ οἰκονομικοῦ πεδίου.

Τό πρόβλημα αὐτό τῆς πρόσφατης οἰκονομικῆς κρίσης κτύπησε, ὅπως ἄλλωστε ἦταν ἐπόμενο, καί τίς θύρες τῶν Συνοδικῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας. Καί ἡ ἀντίδραση τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης δέν ἄργησε νά ἐκδηλωθεῖ. Μὲ πρόσφατη Συνοδική ἐγκύκλιο πρὸς τὸ «χριστεπώνυμον πλήρωμα» καί με θέμα «Θεολογική θεώρησης τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως», ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία προσδιορίζει τὰ αἷτια αὐτῆς τῆς κρίσης καί τονίζει με ἔμφαση, μεταξύ ἄλλων, ὅτι «ἡ φιληδονία, ἡ φιλαργυρία καί ἡ φιλοδοξία» εἶναι οἱ παράγοντες ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι

μᾶς ὁδήγησαν στὸ οἰκονομικὸ αὐτὸ χάος, ποὺ ζοῦμε στὶς ἡμέρες μας.

Ὁ καθένας, με ἀπλή ἀνάγνωση αὐτοῦ τοῦ κειμένου, διαπιστώνει ὅτι ἡ ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση προσδίδει σ' αὐτὴ τὴν τοποθέτηση ὅλως φιλολογικὸ χαρακτήρα. Εἶναι ἀφηρημένη καί γενικόλογη. Ἐνῶ ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος δίδει τὴν πνευματικὴ-θεολογικὴ διάσταση αὐτῆς τῆς κρίσης, ἀπὸ τὸ ἄλλο ἀποφεύγει νά προσδιορίσει καί νά ἐξειδικεύσει σέ ποίους ἰδιαίτερα χώρους τῆς κοινωνίας ἀπευθύνεται καί νά ἀναφέρει, με συγκεκριμένες τοποθετήσεις, τοὺς φορεῖς αὐτῶν τῶν καταστάσεων. Καί τὸ «χριστεπώνυμον πλήρωμα», στὸ ὁποῖο εἰδικὰ ἀπευθύνεται ἡ ἐγκύκλιος τῆς Συνόδου, διερωτᾶται: Σὲ ποίους ἀπευθύνεσθε, Ἅγιοι Πατέρες, χωρὶς νά ἐξειδικεύετε συγκεκριμένους φορεῖς καί χώρους, στοὺς ὁποίους παρατηροῦνται αὐτὰ τὰ φαινόμενα;

Καί τὴν ἀπάντηση σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα, εἰδικὰ γιὰ τὸν ἐκκλησιαστικὸν χώρο, τὴ δίδει, κατὰ σχῆμα πρωθύστερο, ὁ προηγούμενος Ἀρχιεπίσκοπος μακ. Χριστόδουλος, ὅταν στὶς ἀρχές τοῦ ἔτους 2005, στὴν ἔξαρση

τών ήθικων καὶ οἰκονομικῶν σκανδάλων ἀνώτατων κληρικῶν, ποὺ ἔρχονταν τότε στὴ δημοσιότητα σωρηδὸν ἀπὸ τὰ Μ.Μ.Ε., δὴλώνε ἐνώπιον τοῦ ἀνώτατου ὀργάνου τῆς Ἐκκλησίας (βλ. Ι.Σ.Ι. 18/2/2005), ὅτι «*Στὸ χῶρο τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχουν φιλήδονοι καὶ φιλοχρήματοι κληρικοὶ καὶ συντηροῦμε θερμοκήπια ἀθλιότητων*»!! Καὶ ἡ δήλωση αὐτὴ τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου δὲν ἀποτελεῖ μίᾶ ἀπλή «ἐξώδικη ἀναφορά», ἀλλὰ ἦταν μίᾶ διαπίστωση, τὴν ὁποία κατέθεσε, ἐπισήμως καὶ μὲ πλήρη ἐπίγνωση, ἐνώπιον τοῦ ἀνώτατου ὀργάνου τῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ μὲ τὴ βαρυσήμαντη καὶ ἐπίσημη αὐτὴ δήλωση-διαπίστωση, ποὺ δὲν εἰπώθηκε ἀπὸ κάποιον ἄσχετο ἢ ἀπὸ κάποιο κακόπιστο δημοσιογράφο, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Ἀρχιεπίσκοπο, ἐντοπίζεται ἓνας ἀπὸ τοὺς χώρους τῆς κοινωνίας μας, στὸν ὁποῖο παρατηροῦνται τὰ ἴδια φαινόμενα «τῆς φιληδονίας», «τῆς φιλοχρηματίας» καὶ «τῶν θερμοκηπίων ἀθλιότητων». Καὶ ὁ χῶρος αὐτός, ὅπως δυστυχῶς πληροφορεῖται τὸ πλήρωμα ἀπὸ τὶς παραπάνω ἀρχιεπισκοπικὲς δηλώσεις, εἶναι ὁ ἱερὸς χῶρος τῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ ἔρχεται σήμερα ἡ ἡγεσία της, μὲ τὴν τελευταία ἐγκύκλιο τοῦ ἀνώτατου ὀργάνου της, νὰ ἐπισημάνει τὰ αἷτια τῆς σημερινῆς οἰκονομικῆς κρίσης καὶ νὰ ἐπαναλάβει, ἀπευθυνόμενη στὸ «χριστεπώνυμον πλήρωμα», τὶς ἴδιες φράσεις, τὶς ὁποῖες ὁ μακ. Χριστό-

δουλος χρησιμοποίησε, σχετικὰ πρόσφατα τὸ ἔτος 2005, γιὰ νὰ ἀποδώσει τὰ φαινόμενα ποὺ παρατηροῦνται καὶ μέσα στὸν ἐκκλησιαστικὸ χῶρο.

Καὶ τὸ «χριστεπώνυμον πλήρωμα» ἐξακολουθεῖ νὰ διερωτᾶται. Τί ἔπραξε ἡ τότε ἐκκλησιαστικὴ ἡγεσία ἀλλὰ καὶ ἡ σημερινὴ διοίκηση, στὸν τομέα τῆς δικαιοδοσίας της γιὰ τὴν καταστολὴ αὐτῶν τῶν ἀντεκκλησιαστικῶν συμπεριφορῶν μετὰ τὶς ἀρχιεπισκοπικὲς ἐπίσημες διαπιστώσεις καὶ ἀναφορές, ὥστε σήμερα νὰ «νομιμοποιεῖται» καὶ νὰ ἐμφανίζεται ὡς τιμητὴς τῆς κοινωνίας καὶ τῶν φορέων της, ἐπαναλαμβάνοντας τὰ ἴδια αἷτια γιὰ τὴ σημερινὴ οἰκονομικὴ κρίση, μὲ τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἀρχιεπισκοπικὴ φρασεολογία;

Καὶ ἡ ἀπάντηση εἶναι μίᾶ καὶ μοναδική. Τίποτε ἀπολύτως. Καὶ δὲν εἶναι δικό μας τὸ συμπέρασμα. Εἶναι πεποίθηση τοῦ συνόλου τοῦ πληρώματος. Ὅπως δὲ χαρακτηριστικὰ δὴλώνε τότε καὶ ὁ ἐπίτιμος Εἰσαγγελέας τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀείμνηστος Εὐάγ. Κρουσταλλάκης (TV, MEGA 1/3/2006) «*Ἡ κάθαρση στὴν Ἐκκλησία, σὲ ἀντίθεση μὲ τὴ Δικαιοσύνη, ἦταν ἓνα ἀπλό πυροτέχνημα*».

Καὶ ἰδοὺ μερικὰ ἀψευδῆ γεγονότα, ποὺ ὅλως ἐνδεικτικὰ ὑπενθυμίζουμε:

1. Μετὰ τὸ θόρυβο ποὺ εἶχε ξεσπάσει καὶ μετὰ τὶς ἐπίσημες διαπιστώσεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου, ὑπὸ τὸ κράτος τότε τῶν πιέ-

σεων τῶν ΜΜΕ καὶ τῶν ἐντυπώσεων, κλήθηκαν ὀρισμένοι, κυρίως ἀνώτατοι κληρικοί, νὰ παράσχουν ἐξηγήσεις. Οἱ ἐξηγήσεις τους κρίνονταν «ἐπαρκεῖς»! καὶ ἡ ὑπόθεση πήγαινε στὸ ἀρχεῖο, χωρὶς καμμιά ἄλλη περαιτέρω ἔρευνα ἢ ἀνακριτικὴ διαδικασία.

2. Σὲ ὀρισμένες περιπτώσεις Ἀρχιερέων ἀκολουθεῖτο ἡ ἀνακριτικὴ-ἐκκλησιαστικὴ διαδικασία. Ἀλλὰ στὸ παραπεμπτήριο ἔγγραφο ἐπισημαινόταν εἰδικὰ καὶ τοῦτο, ποὺ χαρακτηρίσθηκε ἀπὸ νομικοὺς ὡς παγκόσμια δικονομικὴ πρωτοτυπία:

«Ἵνα μὴ μείνῃ οὐδὲ ὑποψία σπύλου εἰς βάρος τοῦ Σεβασμιωτάτου..... ἀσκοῦμεν κανονικὴν διωξιν.....καὶ διατάσσομεν ἀνακρίσεις»! Καί, ὅπως ἦταν ἐπόμενο, μετὰ ἀπὸ αὐτὴ τὴ Συνοδικὴ ἐπισήμανση (βλ. ἐντολή) τὸ πόρισμα θὰ κατέλγεε ὀπωσδήποτε σὲ ἀπαλλαγὴ τοῦ ἐγκαλουμένου.

3. Ὅταν ἡ Ἀρχὴ Προστασίας Δεδομένων Προσωπικοῦ Χαρακτήρα, μὲ ἀπόφασή της, ἔκρινε ὁμοφώνως, ἐπὶ συγκεκριμένης ὑπόθεσης Ἀρχιερέως, ὅτι γιὰ τοὺς Μητροπολίτες δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν προσωπικά δεδομένα, ποὺ νὰ ἀποτρέπουν τὴ δημοσιογραφικὴ ἐνημέρωση, διότι οἱ Ἀρχιερεῖς εἶναι δημόσια πρόσωπα, λαμβανομένης ἐπιπροσθέτως ὑπόψι καὶ τῆς κανονικῆς ιδιότητος αὐτῶν ὡς Ἐκκλησιαστικῶν Ποιμένων, ἀντὶ ἡ διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας νὰ θεωρήσῃ αὐτὴ τὴν ἀπόφαση ὡς νομικὴ ἀποδέσμευση καὶ νὰ προχωρήσῃ πε-

ραιτέρω σὲ κατ' οὐσίαν ἔρευνα τῶν καταγγελλόμενων σκανδάλων, δὲν τὴν δέχθηκε καὶ ζήτησε μὲ νέα «αἴτηση θεράπείας» τὴν ἀνάκλησή της. Ἡ ἴδια Ἀρχὴ ἀπέρριψε καὶ πάλι τὴ νέα αἴτηση μὲ τὸ ἴδιο σκεπτικὸ ὡς ἀβάσιμη. Ἀντιλαμβάνεται κανεὶς τὸ μέγεθος τῆς ἐντροπῆς, ποὺ προσῆψε ἡ νέα ἀπόφασις στὴ διοικοῦσα Ἐκκλησία.

4. Ὁ πρῶν «Μητροπολίτης Ἀττικῆς» ἐπὶ πολλὰ χρόνια ταλαιπώρησε τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ τοῦτο δὲν εἶναι προσωπικὴ ἄποψη, ἀλλὰ ἀντικειμενικὴ διαπίστωση. Καὶ μόνο μετὰ τὴν ἀμετάκλητὴ ποινικὴ καταδίκη τοῦ σὲ κάθειρξη ἔξι ἐτῶν ἀπὸ τὸν Ἀρειο Πάγο (μετὰ δυὸ προηγούμενες οὐσιαστικὲς καταδίκες τοῦ Ἐφετείου) γιὰ ὑπεξαίρεση σὲ βαθμὸ κακοϋργήματος μεγάλου χρηματικοῦ ποσοῦ ἀπὸ Ἱ. Μονὴ τῆς δικαιοδοσίας του, ὁδηγήθηκε ἡ Ἐκκλησία, κατὰ δέσμια

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτῆτης - Ἐκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

υποχρεωτική ενέργεια, στην καθαίρεσή του. Καί τοῦτο ὅχι σάν ἀποτελεσμα ἐκκλησιαστικῆς δίκης, πού κινήθηκε ἀπό τήν Ἐκκλησία, ἀλλά κατὰ ρητὴ ἐπιταγὴ τοῦ πολιτειακοῦ-ἐκκλησιαστικοῦ νόμου 5383/1932 (ἄρθ. 160) καί τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας (Ν. 590/1977). Ἡ Ἐκκλησία, πολὺ πρὶν ἀπὸ τὴν ποινικὴ καταδίκη, ἐγνώριζε ὅλα τὰ περιστάτικα. Ὑπῆρχε μάλιστα καὶ ἐπίσημὴ ἀναφορά τῆς Ἱ. Μονῆς στὸν τότε Ἀρχιεπίσκοπο καὶ ἐπιβεβαίωση αὐτῶν ἀπὸ ἐνεργὸ μέλος τῆς Ἱεραρχίας. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση ὁμως σιωποῦσε καὶ ἀπρακτοῦσε, μέχρι τότε, πού ἔντιμοι δικαστὲς μὲ τὴν ἀμετάκλητὴ καταδικαστικὴ ἀπόφαση, τῆς ὑπέδειξαν τὸ κατῆκον της. Εἶναι χαρακτηριστικὸ καὶ τοῦτο. Λίγο χρόνο πρὸ τῆς παραπάνω ἀμετάκλητης ποινικῆς καταδίκης καὶ ἐνῶ εἶχαν προηγηθεῖ δυὸ καταδικαστικὲς ἀποφάσεις τοῦ Ἐφετείου, ἡ Σύνοδος μὲ ἀπόφασί της ὑπέδειξε στὸν φερόμενο ὡς Τοποτηρητὴ Μητροπολίτη νὰ παράσχει στὸν καταδικασθέντα ἄδεια νὰ λειτουργεῖ, ἂν ὁ ἴδιος τὸ ζητήσει. Προσέκρουσε ὁμως στὴν κατηγορηματικὴ

ἄρνηση τοῦ τελευταίου.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ. Καί τὸ ἐρώτημα στὴ διοικοῦσα Ἐκκλησία, τὸ ὁποῖο τέθηκε ὡς ἐπικεφαλίδα τοῦ σχολίου, ἐπαναλαμβάνεται: Σὲ ποίους ἀπευθύνεσθε; Καὶ ἐδῶ ἡ ἀπάντηση εἶναι μία καὶ μοναδική. Πρὶν προσδιορίσετε, μὲ τὴν πρόσφατὴ ἐγκύκλιο, ὡς αἰτία τῆς οἰκονομικῆς κρίσης, πού διέρχεται ἡ πατρίδα μας, «τὴ φιληδονία, τὴ φιλοχρηματία καὶ τὴ φιλοδοξία», θὰ ἔπρεπε πρῶτα νὰ ξεκαθαρίσετε τὸ χῶρο τῆς δικῆς σας δικαιοδοσίας, πού καὶ ἐκεῖ, κατὰ τὶς προαναφερθεῖσες ἐπίσημες ἀρχιεπισκοπικὲς διαπιστώσεις, παρατηροῦνται τέτοια φαινόμενα καὶ μετὰ θὰ εἶχατε «τὴ νομιμοποίηση» νὰ ἀνοίξετε τὴ θύρα, νὰ ἀπευθυνθῆτε στὸ «χριστεπώνυμον πλήρωμα» καὶ νὰ διατυπώσετε κρίσεις καὶ ὑποδείξεις. Καὶ ἀφοῦ τὸ πρῶτο δὲν ἔγινε, τὸ δεύτερο καθίσταται ἀλυσιτελές. Καὶ καλὸ θὰ εἶναι νὰ ἀποφεύγονται τέτοιες πρωθύστερες ἐνέργειες, πού ὁ καθένας θὰ μπορεῖ νὰ προσδώσει σ' αὐτές, εἴτε καλὸπιστα εἴτε κακὸπιστα, καθαρὸ ἐπικοινωνιακὸ χαρακτήρα.

Ὁ Σχολιαστής

Ἡ «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» στό διαδίκτυο.

Διεύθυνση: el-pliroforisi.gr

Καί οἱ Ἐκδόσεις «Σπορά» στό διαδίκτυο

(γιά μιὰ γνωριμία μέ τό συγγραφικὸ ἔργο τοῦ

Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: spora.gr